

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z. s.**, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 11, zastoupený Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 11, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti Bc. A. K., bytem N. S. 1037, N. nad O., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2015, č.j. KUJI-53360/2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13.8.2015, č.j. KUJI-53360/2015, a rozhodnutí Městského úřadu Třebíč ze dne 15.7.2015, č.j. OKVM 43412/15 – SPIS 8435/2015/Le, **se zrušují.**
- II. Městský úřad Třebíč **je povinen** poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku informace o jménu a příjmení osob, které v roce 2014 zastávaly pozice jednotlivých vedoucích odborů a pozici tajemníka, tj. informace které jsou skryté v poskytnutých informacích pod označením „vedoucí zaměstnanec 1 – vedoucí zaměstnanec 15“.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petry Bielinové, advokátky se sídlem v Praze, Chalupkova 1367.

IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.8.2015, č.j. KUJI-53360/2015, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Třebíč (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 15.7.2015, č.j. OKVM 43412/15 – SPIS 8435/2015/Le. Žalobce též v souladu s § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), požadoval, aby soud městu Třebíč uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace.

I. Podstata věci

Žádostí ze dne 19.6.2015 požádal žalobce město Třebíč podle zákona o svobodném přístupu k informacím o poskytnutí informace o platech a odměnách nejvýše postavených úředníků za rok 2014. Konkrétně tyto informace požadoval u tajemníka a u vedoucích odborů s tím, že žádal o uvedení jména a příjmení, pracovního zařazení a skutečně vyplacené mzdy a skutečně vyplacené odměny za rok 2014.

Dne 7.7.2015 prvostupňový orgán poskytl žalobci tabulku s částkami mimořádných odměn za rok 2014 u patnácti vedoucích zaměstnanců označených jako „vedoucí zaměstnanec 1 – vedoucí zaměstnanec 15“.

Rozhodnutím ze dne 15.7.2015 rozhodl prvostupňový orgán o částečném odmítnutí žádosti žalobce o poskytnutí informace o platech a odměnách tajemníka a vedoucích odborů za rok 2014 v části, ze které by bylo možné identifikovat poskytnuté údaje o odměnách s konkrétními osobami. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno mj. zájmem na ochraně soukromí zaměstnanců převažujícím nad právem žalobce na přístup k informacím a také zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů.

Odvolání žalobce žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle jeho názoru převažuje zájem na ochraně soukromí zaměstnanců nad právem žalobce na informace. Judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá povinnost informace o platech zaměstnanců orgánů veřejné správy poskytnout, žalovaný ve svém rozhodnutí odmítl mj. s poukazem na absenci obecné závaznosti soudních rozhodnutí v kontinentálním právním systému.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítal, že žádost o poskytnutí informace byla odmítnuta bezdůvodně. Dle žalobce vyplývá jeho právo na poskytnutí žádané informace jednoznačně ze zákona a z ustálené judikatury (odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp.zn. 5 As 57/2010 a 8 As 55/2012). Důvody, o které je odmítnutí informace opřeno, nemohou dle žalobce obstát, neboť se jedná o důvody, jimiž se správní soudy opakovaně zabývaly a odmítly je jako nepřiléhavé.

V replice žalobce zdůraznil, že důvodem povinnosti poskytnout žádané informace není podezření, že se dotčení úředníci něčím „provinili“, ale samotná skutečnost, že zastávají postavení vedoucích úředníků a jsou placeni z veřejných prostředků. Dále uvedl, že žádost o informace není podmíněna místem sídla žadatele, ani důvodem žádosti. Samotnou žádost nelze považovat za zneužití práva na informace. Žalovaný žádné konkrétní skutečnosti, které by měly svědčit o zneužití práva žalobcem, neuvádí. Nakonec se žalobce ohradil proti tvrzení, že je účelově založeným spolkem a že je jeho zájmem vyvolat soudní spory. Důvodem vzniku sporu je dle žalobce pouze nezákonný postup povinného subjektu a žalovaného.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a v souladu s § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím požadoval, aby soud prvostupňovému správnímu orgánu uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval nosné důvody napadeného rozhodnutí. Uvedl, že dle jeho názoru nelze zaměstnance veřejné správy považovat za příjemce veřejných prostředků, neboť plat přijímají na základě vztahu soukromoprávní povahy. Dále žalovaný upozorňoval na možnost zneužití práva na informace, proti němuž se správní orgán může jen těžko bránit, protože zákon o svobodném přístupu k informacím neukládá žadateli, aby uvedl účel žádosti o informace. Zdůraznil, že žalobce je spolkem se sídlem v Praze a že nemá zájem na kontrole hospodaření povinného subjektu. Žalovaný považuje žalobce za účelově založený spolek shromažďující data, která mohou být pokladem pro jeho další činnost. Žalobce dle žalovaného účelově vyvolává soudní spory sloužící ke zviditelnění předsedkyně spolku, která zároveň spolek zastupuje jako advokátka.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a i on na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Zdejší soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se odstavec 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Podle odst. 3 citovaného ustanovení se základní osobní údaje podle odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

O tom, že je město Třebíč (případně prvostupňový orgán) povinným subjektem, sporu mezi žalobcem a žalovaným není. V daném případě je sporným, zda je povinný subjekt povinen zveřejňovat informace o platech zaměstnanců na pozici vedoucích odborů a tajemník, i pokud s tím tyto osoby nesouhlasí.

Tato otázka však byla již řešena Nejvyšším správním soudem opakovaně, a to dokonce rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne

22.10.2014, č.j. 8 As 55/2012-62, publikovaném pod č. 3155/2015 Sb. NSS. Názor rozšířeného senátu je přitom Nejvyšším správním soudem konstantně akceptován; z poslední doby např. v rozsudku ze dne 10.8.2016, č.j. 6 As 152/216-22, na který žalobce odkazoval v podání ze dne 11.9.2016 (a který je znám i žalovanému).

V první řadě je třeba se žalobcem souhlasit v tom, že zaměstnanec prvostupňového orgánu je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27.5.2011, č.j. 5 As 57/2010-79, k němuž se následně přiklonil i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím příjemcem veřejných prostředků.“

Nic na právě uvedeném nemůže změnit ani to, že zaměstnanci za obdržení plat odvádějí práci a nejedná se tak o veřejné prostředky, které by byly poskytovány bez protiplnění ze strany jejich příjemce. K tomu lze odkázat na právní názor vyjádřený v bodu 59 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014: „Je patrné, že cílem nebylo postihnout pouze plnění čistě jednostranné (striktně „dotační“ či „darovací“) povahy, nýbrž i případy, kdy plnění z veřejných prostředků je podmíněno určitým plněním či jednáním ze strany toho, komu jsou veřejné prostředky poskytovány“. Plat vyplácený zaměstnancům prvostupňového orgánu přitom nelze považovat za prostředek ryze soukromý. Jak uvedl rozšířený senát v bodu 73 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014, „[z]aměstnanec placený z veřejných prostředků je nutno považovat za „příjemce“ veřejných prostředků, neboť prostředky dostávají jako odměnu za práci, kterou pro poskytovatele prostředků vykonávají. Stejně tak je za příjemce veřejných prostředků třeba považovat i jakékoli jiné osoby placené za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků, ať již je právním důvodem jejich odměny jakýkoli soukromoprávní titul (např. dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr, příkazní smlouvy, licenční a podobné smlouvy, smlouvy o dílo, nejrůznější inominátní smlouvy aj.). Na tomto závěru nic nemění ani soukromoprávní povaha jejich právního vztahu se zaměstnavatelem. Ze znění ani z účelu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím totiž nelze dovodit, že by se vztahoval pouze na určité právní tituly poskytování veřejných prostředků, např. pouze na tituly veřejnoprávní“.

Rozšířený senát se v citovaném rozsudku ze dne 22.10.2014 vyjádřil i k provádění testu proporcionality. Korigoval přitom právní názor vyjádřený ve dřívějším rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publikovaném pod č. 2109/2010 Sb. NSS., v tom směru, že „[i]nformace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují“, ale „[p]ovinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných

prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystavují konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.“ Rozšířený senát rovněž dospěl k názoru, že v případě vedoucích zaměstnanců musejí být na žádost informace o výši jejich platů poskytnuty vždy a bezvýjimečně (srov. bod 97 odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22.10.2014). Není tak nutné se zabývat otázkou, zda by mohly být podmínky pro aplikaci zmíněné výjimky splněny, neboť žalobce požadoval informaci o výši platu tajemníka a vedoucích odborů prvostupňového orgánu, jež lze bezesporu považovat za vedoucí zaměstnance.

Nelze přitom přisvědčit žalovanému ohledně absence veřejného zájmu při paušálním poskytování informací o výši platů všech zaměstnanců veřejného sektoru, neboť v projednávaném případě byly požadovány informace o konkrétně vymezených zaměstnancích, kteří v rámci prvostupňového orgánu zastávali významné funkce. Veřejný zájem na tom, aby byla veřejnost informována o způsobu odměňování zaměstnanců v takovém postavení, je zde nepochybný.

K otázce zásahu do práva na soukromí zaměstnanců prvostupňového orgánu lze rovněž odkázat na názor rozšířeného senátu obsažený v rozsudku ze dne 22.10.2014, že „[d]opad do soukromé sféry těch, jichž se informace týkají, je tak zpravidla v určitých ohledech omezen (jakkoli rozhodně není nevýznamný) zejména proto, že je poněkud obtížnější než při způsobu zveřejňování údajů, o jaký šlo ve věci *Schecke a Eifert* [pozn. soudu – rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 9. listopadu 2010 ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09 [Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Land Hessen, žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané Verwaltungsgericht Wiesbaden (Německo)], takto rozptýleně zveřejňované informace shromažďovat do jednoho datového souboru, strukturovaně zpracovávat a kombinovat s jinými informacemi.“ V projednávané věci to platí tím spíše, že žalobce nežádal informace v celém rozsahu stanoveném § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, ale pouze informace o jménu a příjmení zaměstnance, jeho pracovním zařazení a výši platu a odměn. Ačkoli lze obecně konstatovat, že povinný subjekt je povinen poskytnout informace v celém zákonem stanoveném rozsahu, je důvodné se domnívat, že by se žalobce v projednávané věci spokojil s informacemi v požadovaném rozsahu a míra zásahu do práva zaměstnanců městského úřadu na ochranu soukromí by byla o to nižší.

Nemohou tedy obstát argumenty o narušení pracovních, sousedských a rodinných vztahů, jež by mělo být následkem poskytnutí žádané informace. Jednak není zřejmé, jak by měly být tyto vztahy narušeny tím, že budou požadované informace poskytnuty žalobci (který zjevně není spolupracovníkem, sousedem, ani rodinným příslušníkem dotčených osob). Dále není důvodu, aby poskytnutí těchto informací vedlo k narušení jakýchkoliv mezilidských vztahů, je-li výše platů včetně

jejich pohyblivých složek určena dle zákonných pravidel a odpovídá-li náplni, složitosti a odpovědnosti práce vykonávané jednotlivými zaměstnanci. K obecné námitce závisti se rovněž výstižně vyjádřil rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014, kde uvedl, že *závist jako lidská vlastnost vyvěrající z malosti duše není něco, čemu by se dalo právními prostředky čelit; jí musí čelit ti, kteří jí podléhají, svým mravním úsilím, a ti, kteří jsou jejím terčem, svojí trpělivostí, vnitřním klidem a odvahou. Obrana před závistí utajováním informací jen proto, aby se nemohly stát jejím zdrojem, by často vedla jen k prohloubení závisti na základě nepodložených dohadů a spekulací o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků. Naopak, „sluneční svit“ informovanosti o platech placených z veřejných prostředků může mnohé přehnané představy o platech ve veřejné sféře rozptýlit.* Zde je na místě poznamenat, že nesouhlas jednotlivých zaměstnanců se zveřejněním výše jejich platů je do jisté míry lidsky pochopitelný, neboť se jedná o informaci, kterou v naší společnosti běžně lidé otevřeně nesdělují a která je považována za velmi soukromou. Za současné právní úpravy však osobám pobírajícím plat z veřejných prostředků nezbyvá než přijmout fakt, že výše jejich příjmů je věcí veřejného zájmu a že kdokoli má právo se na ni dotazovat.

Obstát nemůže ani poukaz žalovaného na povinnost mlčenlivosti zaměstnavatele dovozovaný z okruhu osob, jež může zaměstnavatel nechat nahlédnout do osobního spisu zaměstnance. V této situaci se nejedná o nahlédnutí do osobního spisu a žadatel nemá přístup k informacím tam uvedeným, nýbrž pouze k údajům, jež taxativně vyjmenovává § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tyto informace je povinný subjekt za zákona povinen žadateli poskytnout. Ostatně § 19 zákona o svobodném přístupu k informacím přímo stanoví, že umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony.

Zákon o svobodném přístupu k informacím přitom nestanoví žadateli povinnost uvádět v žádosti její účel, stejně tak nestanoví požadavek na místní vztah žadatele k povinnému subjektu. Není proto možné z absence těchto kritérií dovozovat důvody pro odmítnutí žádosti. Z institutu práva na informace plyne možnost kohokoliv žádat informace o působnosti povinného subjektu včetně informací o osobách, jež jsou příjemci veřejných prostředků. Jedná se o nástroj preventivní kontroly ze strany veřejnosti, přičemž tato kontrola má přispívat k transparentnosti veřejné správy. Ani plošné a systematické využívání práva na informace, které žalovaný žalobci vytýká, není důvodem k odmítnutí žádosti a nelze z něj ani dovozovat zneužití tohoto práva.

K argumentu žalovaného týkajícího se zneužití práva je třeba uvést, že jistě může dojít ke zneužití práva na informace a v takovém případě by nebylo namístě žadateli poskytnout právní ochranu. I s touto výjimkou z povinnosti informace o platech poskytnout však rozšířený senát v rozsudku ze dne 22.10.2014 počítá. V případě právě posuzovaném však žádné konkrétní skutečnosti pro zneužití práva

nesvědčí. Žalovaný sice pro možnost zneužití práva argumentuje, uvádí však pouze hypotetické možnosti, jak by žalobce mohl se získanými informacemi nekale nakládat. Z jeho tvrzení však nevyplyvá žádná skutečnost, jež by svědčila pro reálnost a podloženost zmiňovaných obav ve vztahu k žalobci. Naopak se jedná o obecná tvrzení potenciálně uplatnitelná ve vztahu k jakémukoliv žadateli o informace. Za zneužití práva nelze rozhodně považovat jeho samotné uplatnění, ani skutečnost, že žalobce žádá informace o platech zaměstnanců plošně. Naopak skutečnost, že žalobce je spolkem plošně shromažďujícím informace o platech ve veřejné správě, který nemá žádný zvláštní vztah k povinnému subjektu, svědčí spíše proti tomu, že by žalobce měl žádosti o informace sledovat „šikanu“ povinného subjektu či jednotlivých osob, o jejichž platy a odměny se jedná.

Ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím pak jednoznačně stanoví rozsah základních osobních údajů, které povinný subjekt poskytne o osobě, která je příjemcem veřejných prostředků. Povinný subjekt proto nemá prostor pro úvahy, zda žadateli postačí anonymní údaje či nikoliv. Požaduje-li žalobce poskytnutí jména i příjmení vedoucích zaměstnanců, má pro to jasnou oporu v citovaném ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt tedy musí poskytnout požadované informace takovým způsobem, aby bylo zřejmé, jaký plat a odměnu obdržel konkrétní vedoucí pracovník.

V. Závěr

Soud tedy neshledal částečné odmítnutí žádosti žalobce důvodným, proto dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Povinnému subjektu zároveň soud uložil poskytnutí požadovaných informací.

K poskytnutí informace soud stanovil lhůtu v délce 15 dnů, tedy ve shodné délce, jakou pro poskytnutí informace stanoví § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím; neshledal žádné důvody pro poskytnutí delší lhůty (ale ani lhůty kratší, jak požadoval žalobce).

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek.

Žalobce dále žádal náhradu nákladů na zastoupení advokátem. Soud nepřehlédl, že žalobce byl pro řízení zastoupen Mgr. Petrou Bielinovou, která zároveň byla v době podání žaloby statutárním orgánem žalobce. Plnou moc pro toto řízení tedy udělila

sama sobě a žalobu podávala jako advokátka v době, kdy byla zároveň předsedkyní žalobce. Je tedy zjevné, že i bez plné moci by za žalobce jednala právě tato osoba. I kdyby však advokátka byla toliko řadovou členkou žalobce, nelze přehlédnout, že žalobce je spolkem, který se snaží kultivovat veřejnou správu, mj. podáváním žádostí o informace. Kdo jiný by pak měl za žalobce v takových případech jednat (ať už v řízení správním nebo soudním), než právě ti jeho členové, kteří k tomu mají odpovídající vzdělání a znalosti (ostatně proto jsou jeho členy a právě jejich prostřednictvím žalobce svoji činnost vykonává), tedy např. členka žalobce Mgr. Petra Bielinová. Soud je přitom toho názoru, že proto Mgr. Petra Bielinová do žalobce vstoupila, event. ho zakládala. Z tohoto důvodu soud považuje zastoupení žalobce advokátem za ryze účelový postup pro získání vyšší náhrady nákladů řízení. Tyto náklady tak nejsou důvodně vynaložené a žalobci jejich náhrada nepřisluší. Popsaný závěr přitom nepovažuje zdejší soud za rozporný s názorem Nejvyššího správního soudu zaujatým v rozhodnutí ze dne 10.11.2016, č.j. 3 As 278/2015-44. Nejvyšší správní soud totiž toliko zpochybnil závěr Krajského soudu v Hradci Králové, že „*účel spolku vede bez dalšího k předpokladu, že členové spolku mají odborné znalosti nezbytné k naplňování cílů spolku*“. V daném případě však zdejší soud dovodil, že členka spolku Mgr. Petra Bielinová takovými znalostmi disponovala a za žalobce tedy v daném řízení mohla jednat.

Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp.zn. 6 As 152/2016 žalobci přiznal náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem. Nejvyšší správní soud se zde totiž nezabýval argumentací Krajského soudu v Hradci Králové, který žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě na zastoupení advokátem nepřiznal, ale toliko bez dalšího přiznal žalobci náhradu nákladů za právní zastoupení v řízení o kasační stížnosti.

Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady mohly vzniknout. Zdejší soud tak rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.r.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu